Ч. 44. Неділя 8 марта (24 лютого) 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З парляментарної комісиї. — З Угорщини. — Справа язикова в Чехах. — Лист цісаря Вільгельма.

Буджетова комісия палати послів приймила прочі розділи буджету міністерства зелізниць, при чім міністер зелізниць узнав конечність переміни міскої зелізниці у Відни на зелізницю електричну. Приступлено до нарад над розділом почт і телеґрафів. Справоздавець обговорював подрібно розвиток почт, телеґрафів і телефонів, підніс заслуги заряду почтового, обговорював справу підвисшеня тариф, зазначуючи, що особливо підвишка порта від місцевих листів есть дуже діймаюча для населеня. Вкінци домагав ся поправи положеня персоналу почтового і телеґрафічного. В часі дискусиї над етатом почт і телеґрафів домагав ся референт заведеня 35 літ служби, виданя службової праґматики, управильненя права відпусток і береженя недільного спочинку. Пос. Ельверт домагав ся переміни почт, котрі повинні бути устроені з купецкого становища. Бесідник домагае ся увзгляднення справедливих жадань почтового персоналу і заведеня 35-літної служби. Вкінци жадае поясненя в справі сум, призначених на будову телефонічних сітий. Промавляли ще посли Гофман, Крамарж, Малік і Зайц, котрі домагали ся увзгляднення ріжних жадань почтового персоналу, виданя службової праґматики, 35-літної служби, а заявили ся против надужить в справі увільнюваня від порта, між тим як пос. Штайнвендер підніс, що предкладані средства покритя коштів, випливаючих із випливаня жадань почтової служби, не вистануть та закинув міністерству торговлі, що підвисшене оплат релефонічних було тяжкою похибкою. На тім перервано наради. Слідуюче засідане нині.

В угорскім соймі промавляло вчера кількох послів против установлюваня в соймі товмача для хорватского язика. Президент палати відповів, що покликане товмача послідувало на основі ухвали палати з огляду на те, що бесіди можуть бути виголошувані також в хорватскім язиці. Відтак виголосив довшу промову пос. бар. Банфі в дискусиї над ревізиею реґуляміну і заявив ся против ревізиї. Бесідник гадае, що заострене в справі хорватскій есть наслідком хибної політики в послідних двох літах. Хорватів старано ся приєднати ріжними обітницями і в той спосіб сотворено погляд, що їх жаданя оправдані. Бесідник каже, що партия независимости помиляе ся, коли гадае, що в будучім парляменті буде мати також таку перевагу як тепер. То, що она мае тепер таку перевагу, завдячуе лише настроеви, який був в часі виборів. Будучий сойм, вибраний на основі нового виборчого закона, розпаде ся на численні сторонництва, тому конечна річ аби ті всї сторонництва получили ся. Відтак на жадане 30 послів відбуло ся довірочне засїдане, на котрім ґр. Андраші виступив против дисидентів, закидаючи їм, що уводять до сойму найшкідливійший род обструкциї.

З Хебу доносять, що совітника тамошного окружного суду, др. Фраера, на якого др. Крамарж жалів ся перед цісарем в часі сеґсl-у по делеґацийнім обіді, перенесено до иншого віддїлу. Доси був він у відділї цивільнім, а тепер перенесено его до відділу рекурсів в справах карних, де не мае ніякого діла з язиковою квестиею. Німецкі часописї доносять, що перенесене дра Фраера не змінить стану річий, бо цілий окружний суд в Хебі згоджуе ся на те, що ческа мова в тім суді недопускаема. Німецкі судиї стоять непохитно на дотеперішнім, ворожім супротив ческої мови, становищи, не дивлячись на те, що державний трибунал видае рішеня, констатуючі рівноправність ческої мови в цілім краю. Під впливом язикового спору наступило повне зближене серед німецких партий, які останними часами були розій-

4)

Новочасні розбишаки морскі.

(З німецкого — Генриха Біндера.)

(Конець).

Я плив з цілої сили в тім напрямі, звідки ішов голос.

Щораз виразнійше було чути кликане на поміч, але й щораз усильнійше та більше благаючо.

Я напружив всї змисли, але не міг нігде добачити Ірляндця.

Аж ось — якась темна точка. Кількома сильними посувами пустив ся я до неї і зловив его.

— Джеку, а тобі що? Що тобі стало ся?

Глухе хорчанє було на то відповідию. — Мої чоботи — мої чоботи!

Аж надто виразно зрозумів я ті слова, хоч він міг їх лиш тихо вимовити. В одній хвили зрозумів я положене. Джек не міг розлучити ся зі своїми чоботами з довгими холявами; тепер набрало ся в них повно води і они тягнули его на спід.

Як мав я, як міг я тут ему помагати?

В студеній як лїд воді, довкола глуха чорна ніч, хлюпаючі филї, а мене вчепив ся потапаючий, котрий готов кождої хвилї потягнути мене за собою на смерть!

Студений мороз пішов мені по тілї. — Джеку, пусти! Пусти ся! — крикнув я і вдарив его з цілої сили правою рукою.

Але він чіпав ся корчево щораз більше більше а мене щораз більше опускали сили.

Знаю ще лиш, що й я зачав голосно кликати на поміч.

Відтак зачув я мов би крізь сон удари весел, що підходили щораз близше.

То мене знов опамятало.

З напруженем всіх сил борок ся я з потапаючим.

Нараз виринув передо мною якийсь темний предмет.

Підплила якась лодка.

Я вчув, як мене вхопили дві сильні руки і витягнули на лодку.

Мене виратували — виратували капітан і оба мурини із „Санта Фе".

Они всї вертали назад до корабля, коли зачули наше кликане на поміч.

Як ми дістали ся на корабель, того вже не знаю. Лиш той глумливий регіт, з яким наш „спаситель" привів на корабель, звучить мені ще й нині в ушах.

Наші товариші на корабли приняли нас з блїдими як стіна лицями. Они помогли нам здоймити з себе одіж і ми полягали, не відзиваючись ані словом.

Та й що мали ми розповідати?

Ну, так вже стало ся. Наша доля не хотїла, щоби було инакше. Ми мусїли витревати на корабли аж до кінця. Я волів би був спочити на дні моря, як щоби я був мусів перебути ще дальших сім місяців такого житя.

Ми оба розхорували ся. Нами трясло, але мимо горячки мусїли ми іти на поклад та виконувати свою роботу.

Ми підтягнули якор і корабель поплив знову на широке море.

Як ми перебули перші дні, то лиш сам один Бог знае. Нас били і штуркали, наганяючи до роботи — то був лік для нас. Ми ледви ще були в силї удержати ся на ногах, так були ми ослаблени. Але оба товариші щиро нам помагали. Працювали за нас з надлюдскою силою, лиш длятого, щоби нас не бито.

— — — — — — — — — — —

Було то в пять днів пізнійше. Сонце сьвітило слабим сьвітлом на наш корабель. Ми були якраз на правім боці корабля заняті сортованем, коли капітан зійшов з містка, сказав щось до мурина в комбізї (кухни) а відтак зайшов з ним до каюти на заднім кінци корабля.

Другий мурин Сіппо, наш наставник, стояв, як ми то могли видіти крізь створений отвором двері комбізи по лівім боці і дивив ся чогось дуже уважно на воду.

Видко, що з волоками було щось не в порядку.

Нараз Ірляндець стоячий коло мене підніс ся в гору і дикими очима заглянув до комбізи.

Я подивив ся й собі в ту сторону та побачив, що револьвер кухаря лежав на земли. Близько печи стояла скриня, на котрій лежало кілька цьвяхів і молоток. Джек штуркнув мене і кілька слів вистало до поясненя.

шли ся окремими шляхами. Задля оборони „німецкого стану посїданя“ з'єдинили ся навіть партиї вільнодумні з антисемітами. Вправдї нема виглядів утвореня якоїсь суспільної орґанїзациї обох таборів, за те будуть они в національних питанях поступати солїдарно на основі взаїмного порозуміня. Отся солїдарність німецких послів пояснює заразом мотив рішучого становища німецких судиїв против ческих домагань. Німецке завзяте викликало знов також і взаїмне зближене серед ческої репрезентациї. Прим. — як зачувати — одержала президия социял-демократичної партиї телєґраму від соц.-дем. партиї Чехії і Морав, в якій она повідомляє, що чеські социялісти будуть в язиковій справі поступати в парляменті солїдарно з другими ческими партиями. Против себе стоять два ворожі табори національні і бар. Бекови приходить ся відограти важну ролю посередника, в якій мав вже чимало попередників, котрі не вспіли однак виконати задуманої задачі. „Den“ доносить, що президент кабінету бар. Бек вже розіслав запрошеня на конференцию в справі язиковій на четвер і пятницю слїдуючого тижня. Конферувати буде окремо з Чехами а окремо з Німцями. Предметом нарад буде — поки що — обговоробе modus procedendi. Нинї збирає ся „німецко-національний союз“ на засїдане, на якім др. Кіярі здасть справоздане з загального полїтичного положеня та буде реферувати про язикову квестию і національні квестиї в буджеті міністерства просьвіти.

Правительство вже має готовий язиковий законопроєкт для Чех, але з єго оповіщенєм вздержує ся, поки поодинокі партиї не висловлять своєї думки про предложений їм нарис законопроєкту. Бар. Бек поводить ся в цїлій справі незвичайно обережно, що єсть вповні зрозумілим з огляду на теперішне подразнене Чехів і Німців. Теперішний премієр анї не видає язикових розпоряджень, як се робили Штремаєр, Баденї і Ґавч, анї не предкладає парляментови готових язикових законів, як се зробив в 1900 р. др. Кербер, але старає ся передовсім дорогою необовязуючих нїкого конференций пізнати погляди визначнїйших провідників на язикову квестию. Тілько тоді, як погляди вияснять ся та як буде можна мати який небудь вигляд на успішне переведене язикового закона — предложить ся єго парляментови.

Цїсар Вільгельм написав до анґлїйского міністра маринарки листи, в котрім говорить про анґлїйску маринарку. Той лист дав анґлїйскій працї привід до дуже горячої полєміки. Именно півурядовий „Times“ виступив дуже остро против цїсаря і каже, що цїсар в своїм листї хотїв вплинути на міністра в справі анґлїйскої фльоти в дусї прихильнім для Німеччини. „Times“ додає, що міністер відповів на той лист і домагає ся, аби як лист так і відповідь міністра предложено парляментови. Дальше підносить та часопись, що вість о листї цїсаря Вільгельма викликала в цїлій Анґлїї велике обурене. Цїсар Вільгельм використав в сїм случаю свій титул почетного адмірала анґлїйскої фльоти. Єсть то лиш пустий титул і був би вже крайний час, аби перестано надавати такі титули. Коли би король Едвард написав такий лист до німецкого міністра, то Німеччина у відповіди на то зажадала би подвоєня своєї фльоти. — Приязний Німеччинї Star каже, що Times виступив з своїми закидами не лише в тій цїли, аби ударити на Німеччину, але також, аби виступити за помноженєм анґлїйскої фльоти. Лиш божевільний — каже „Star“ — може гадати, що цїсар Вільгельм хоче вплинути на справу анґлїйскої маринарки. — Згаданий адмірал оголосив в часописи „Central News“ заяву, що лист цїсаря Вільгельма, висланий до него, був листом цїлком приватним і що нема в нїм нїякої згадки о буджетї фльоти. — Остаточно вчера перед засїданєм анґлїйского парляменту відбула ся в тій справі нарада міністрів, а її вислїдом була така заява, яку зложив міністер скарбу Аскіт в палатї послів. „Перший льорд адміралїциї, Твідмавс, одержав справдї дня 18 лютого с. р. лист цїсаря Вільгельма, котрий був чисто приватний і написаний дуже дружно. Відповідь міністра маринарки була також приватна. Нї лист нї відповідь не були правительству звістні. Мушу супротив ріжних здогадів, які, як здає ся, виринули, додати, що кабінет вже перед згаданими листами ухвалив сегорічний буджет маринарки“. Тою заявою анґлїйска праса не вдоволила ся і жадає, аби оповіщено дословний зміст листу цїсаря і відповіди на него міністра маринарки, протестуючи против затаюваня цїлої тої справи.

Новинки.

Львів, дня 7-го марта 1908.

— **Вибори з більшої посїлости.** В Бережанах вибрані: Мечисл. Онишкевич, др. Йос. Верещиньский і Алекс. Кржечунович. — В Чорткові: Каз. Городиский і ґр. А. Ґолуховский. — Львів: Абрагамович. — Нов. Санч: Тад. Пілят і Влад. Ґлембоцкий. — Перемишль: Волод. Краіньский, др. Вол. Козловский і кн. Юр. Чарторийский. — Ряшів: др. Стан. Єндржейович і др. Ст. Домбский. — Самбір: др. Тад. Скалковский, Альб. Райский, Стан. Незабитовский. — Станиславів: ґр. В. Дїдушицкий і Ст. Брикчиньский. — Сянік: Казим. Лясковский, Ян Тржецеский і Меч. Урбаньский. — Стрий: ґр. Станислав Стадницкий і бар. Юл. Бруницкий. — Тернопіль: Мих. Ґарапіх, Ян Вівієн і граф Юл. Коритовский. — Жовква: кн. Андр. Любомирский, проф. др. Стан. Старжиньский, Здисл. Обертиньский. — Золочів: в першім голосованю ґр. Каз. Баденї і Оск. Шнель; в другім голосованю Волод. Ґневош. — В Кракові вибрані: Ян Ґец Окоцїмский, Ант. Водзїцкий, Мих. Бобржиньский, Кар. Чеч, Вол. Яворский і Йос. Мілевский.

— **Пільги при іспитах зрілости.** Міністерство просьвіти закінчило вже наради над реформою іспитів зрілости, а дотичні приписи будуть оголошені ще сего місяця. Мабуть іспити з фізики і історії мають зовсім відпасти, а в инших предметах мають настати пільги у висшім як доси степени. Що до письменних іспитів, то мають бути залишені іспити математичні, а позістануть лиш задачі в ріднїй мові (в ненімецких краях також із німецкої мови) і переклади з латини і греки на рідну мову.

— **Огнї.** Дня 23 лютого вибух огонь в домі Лейби Баннера і Маркуса Юніса в Ляшках горішних бобрецкого повіта. Шкода Баннера виносить 12.400 К. а була обезпечена на 3000 К; шкода Юніса 706 К не була обезпечена. — Дня 21 лютого с. р. о 7 год. вечером вибух огонь на фільварку Адама Ромера у Вербици, равского повіта і знищив забудованя господарскі разом зі всім добутком. Причина огню незвістна, а шкода виносить 60.000 К і була обезпечена на 50.000 К. — Дня 22 лютого около 4 год. рано вибух огонь в громадї Ульгівку, равского повіта в загородї Федька Хахули і знищив всї будинки господарскі, живий і мертвий інвентар та позісталі ще запаси збіжа. Крім того згоріли ще будинки господарскі Федька Солтиса, Петра Валовика і Федька Валовика. Шкода виносить 9.200 К, а була обезпечена на 5.500 К. Огонь хтось підложив і в справі сїм веде ся тепер слїдство.

— **Репертуар руского театру в Бережанах.** Саля „Сокола“. Початок точно 7·30 вечером. Білєти продає раньше торговля п. Юзичиньского і п. Гервого, а в день представленя від 6 вечером каса театру.

В недїлю, дня 8 марта с. р. „Маруся Богуславска“, історична драма зі співами і танцями в 5 діях М. Старицкого.

Ві второк, дня 10 марта с. р. „Ревізор з Петербурга“, комедия в 5 діях М. Гоголя.

В середу, дня 11 марта с. р. „Фавст“, опера в 5 діях в 6 образах К. Гунода.

— **Подорож цариці.** Безнастанні заговори на членів царскої родини зденервували також царицю-вдову, так що лїкарі порадили їй для поратованя здоровля виїхати конче за границю, очевидно кудись на полудне. І справдї цариця виїхала з Росиї, але так осторожно і тайно, що нїхто не знав, коли і куди. Сьвіт дізнав ся лише, що она переїздила через Берлин, де на однім з передмїских двірців дожи-

Тепер треба було брати ся до дїла. Тепер або нїколи!

Трома скоками опинили ся ми оба в комбізї.

В одній хвили вхопив Джек лежачий там револьвер, підчас коли я забрав молоток і цьвяхи та побігли з тим на задний конець корабля, куди пішли за нами також і оба наші товариші.

В одну мить плян наш був готовий. Ми мали забити цьвяхами двері каюти і так тих обох там увязнити, підчас коли Джек мав другого мурина зробити нешкідливим.

Менї здає ся, що я ще нїколи в моїм житю не дїлав так скоро. В одній хвили вбив я грубий цьвях в дубові двері. Відтак слїдував другий і третий.

Дарма що они із середини зі зьвірскою злостию гримали до дверий і били ногами. Двері не попускали, бо нас трох підперло їх ще до того з цїлої сили, аж ми їх достаточно прибили цьвяхами.

Оба тоті в серединї були вже зловлені.

Поза нами роздали ся два вистріли.

Коли я оглянув ся, побачив лежачого на земли мурина облитого кровю.

Джек Бляквель зробив, що до него належало.

Він взяв від погибшого револьвер і ткнув менї єго в руку. Я хотів тоді борзенько вбити ще один цьвях в двері, але заким я ще міг прибити, двері від страшенного напору із середини попустили та вискочивши із завісів і замку, впали на поклад. То кухар зі страшеною силою опер ся об них і виважив їх і з сокирою в руцї вибіг на поклад. За ним вийшов капітан з револьвером. Оба лиш одну хвилинку кинули очима на нас, розглянувшись в тійже хвили в ситуациї. Зараз відтак роздав ся вже й вистріл і один з наших товаришів повалив ся з криком на землю.

Але тепер вже й ми не спочивали довше.

Джек і я стрілили рівночасно а обі кулї поцїлили капітана, котрий випустив револьвер з руки і повалив ся на землю.

Аж ось побачив я, що сокира кухаря заблисла менї над головою. Я дістав страшенний удар, але в тій же хвили і я також стрілив.

Відтак почув я шалений біль і стративши притомність, впав на землю.

Пізнїйше розповідали менї другі, що моя куля поцїлила мурина в живіт.

Джек був мов би скажений.

В своїй злости не дав ся відзести від того, щоби не повикидав трупа капітана і муринів.

Коли я опісля знову опритомнїв, лежав я в гамаку на якімсь великім пароплаві. Джек поплив був кораблем „Санта Фе“ на широке море і закликав на поміч перший корабель, який стрітив. Був то німецкий почтовий пароплав „Артемізия“.

Нас приймили щиро на той корабель і завдяки опіцї та зручности корабельного лїкаря остав ся я при житю. Власти розслїдили нашу справу, але що ми дїлали в конечній обороні, то нам не стало ся нїчого. Але „Санта Фе“ не сьміла вже виїздити на ловлю устриць.

дав на неї цісар Вільгельм. Поїзд стояв 20 мінут. Аж по его від'їзді довідали ся, хто переїздив. Нині доносять з Льондона, що цариця вдова загостила до столиці Анґлії, де приняла еї королівска пара.

— Про замах на директора поліциї в Чікаґо, Шипея, доносять такі подробиці. Коли анархіст війшов до бюра директора і подавав єму лист, Шипей зараз пізнав, що ходить о замах на него, тому вхопив напастника за руки і крикнув на жінку. Коли жінка вбігла до комнати, звелів їй перешукати его кишені. Жінка знайшла в кишени револьвер, але заки могла его добути, анархіст вирвав ся з рук Шипея, добув з кишені револьвер і стрілив з него до Шипея. Шипей кинув ся на него і розпочалась боротьба. В тій хвили надбіг син батькови на поміч. Анархіст вирвав ся ще раз з рук Шипея і стрілив до его сина, але в тій хвили Шипей вирвав револьвер з рук напастника. Тоді напастник добув ножа і кинув ся з ним на Шипея та его сина, ранячи обох. На се Шипей вистрілив з револьвера, відобраного напастникови, і положив его трупом на місци. Після замаху поліция розвинула енерґічну діяльність. Перевела ревізию у всіх друкарнях, глядаючи анархістичних паперів. Показало ся, що також бурмістр міста дістав лист з погрозами. Сестра застріленого анархіста пізнала его. Єсть се Жид, студент з Росиї, і називає ся Лазар Авербрух. Тому два роки утік з Кишенева, перебував якийсь час в Австриї, а потім виїхав до Чікаґо.

— Про катастрофу в школї в Клевленд доносять тепер, що там згинуло близько 200 осіб а около 60 тяжко покалічені. О скілько доси провірено, виратували ся лиш 105 дітий і 5 учительок. Богато дітий згоріло на вуголь так, що родичі не могли їх вже розпізнати. Богато дітий потратовано на смерть на сходах, богато вискакувало вікнами і гинули на місци, иньші подушили ся в димі і глоті. Огонь пішов від занадто розпаленої печи, від котрої займили ся плащі дівчат, що висіли коло печи. То викликало серед дівчат страшенний переполох. Дівчата вибігли з криком на коритар а переполох розширив ся в тій хвили на цілу школу. Тимчасом від плащів дітий займили ся сухі лавки а на коритарях від диму зробило ся так темно, що діти не виділи нічого перед собою, не могли трафити до сходів і кидали ся одні на других, тратуючи себе взаїмно. До збільшеня катастрофи причинила ся непорадність і байдужність учительок, котрі думали лиш о тім, як би самі виратували ся, а відтак і то, що брама школи була замкнена. Праця ратункова сторожі пожарної була майже зовсім безуспішна, бо показало ся, що драбини, з якими пожарники приїхали, були за короткі і не сягали до другого поверха. Будинок, в котрім містила ся школа, був вже давно признаний за невідповідний і не даючий безпечности та мав бути розвалений, але маґістрат з тим не спішив ся.

Трудно описати, який переполох настав між дітьми, коли вибух огонь. Всі в смертенім страху кинули ся на сходи і до вікон, що ще лиш збільшило катастрофу. Перед будинком школи діють ся тепер страшні сцени. Множество материй, напів збожеволілих, приходять шукати своїх дітий а знаходять лиш трупи, по найбільшій части спалені на вуголь. Розпука їх не дасть ся описати. В місті настала загальна жалоба. Всі склепи і фабрики на знак суму позамикано.

— Арештоване небезпечних розбишаків. Черновецкій поліциї удало ся, як ми то вже коротко доносили, арештувати небезпечну ватагу розбишаків, котра оперувала не лиш на Буковині і в Галичині, але також і в Росиї. А то ось як стало ся:

Перед кількома днями відбувало ся на Вайнберґґасе гучне весіле. На весілю звертали на себе увагу 3 гості, котрі розкидали грішми як половою і забава тягнула ся в безконечність. Наконець предложив хтось, щоби спровадити фотоґрафа і дати ся фотоґрафувати в цілій ґрупі. Фотоґраф приїхав дійстно і зробив фотоґрафію. Зложило ся якось так, що одна з тих фотоґрафий попала ся котромусь з поліцийних аґентів в руки і він пізнав на ній трох небезпечних вломників, за котрими вже від довшого часу ходили стежні листи. Хотячи упевнити ся, зачав він розпитувати тих, що були на весілю; ті однак не уміли нічого рішучого сказати, розповіли лиш, що ті три гості знані були в товаристві під назвою „пан Юзеф", „пан Ян" і „пан капітан". Аґент старав ся тоді вкрутити ся в передміске товариство і довідав ся, що тоті панове перебувають часто в однім з домів у якогось передміщанина на Вайберґґассе.

Вечером дня 25 лютого сильний відділ поліциї під командою концепіста Харвата обсадив дім, в котрім сподівано ся зловити розбишаків. Двох з них застано, як при обильно заставленім столі забавляли ся з якимись повінницями. Аґенти одного з них зараз зловили, а другий видячи на що заносить ся вискочив іззa стола та виймив з лежачого побіч плаща набитий „бравнінґ". З великим трудом удало ся его роззброїти та наложити єму кайдани.

„Пан Ян", видячи, що нема вже для него виходу, висповідав ся на поліциї зараз досить щиро. Сказав, що походить з Топорівців і поправді називає ся Гаврило Романчук, єсть „фаховим" коноводом, а коли переводив коні з Росиї в 1906 р., зранив кількох стражників скарбових вистрілами з револьвера. За ним шукали не лиш власти австрийскі, але й росийскі. Минувшого року сидів він у вязници в Хотимі (на Бесарабії) за рабунок і убийство та втік звідтам на Буковину. При ревізиї знайдено у него набитий бравнінґ, 600 кор. готівкою, три золоті дорогі годинники росийскої фабрикациї і масивний золотий ланцушок. В Чернівцях виділи его нераз перебраного за жида, то знов за селянина а раз навіть за елеґантного пана в циліндрі. Батькови свому, Николаеви, в Топорівцях купив корову за 300 кор. Сими днями їздили черновецкі аґенти полиційні до Топорівців і арештували старого Романчука. При сій нагоді арештовано у него ще якогось підозріного чоловіка. Про своїх обох товаришів Гаврило не уміє чи не хоче нічого сказати.

„Пан Юзеф" зовсім не щирий і не хоче нічого сказати. „Пана капітана", о котрім поліция припускає, що то найнебезпечнїйший член ватаги, арештовано минувшого понеділка досьвіта в однім з черновецких готелів. Він називає ся Лука Кубащук. До готелю прибув в неділю о півночи разом з якимись жидом, котрий замельдував ся яко Авраам Розенбавм, торговельник кіньми з Чудина. Оба спали в одній комнаті. Розенбавма арештовано також. У Кубащука знайдено 320 кор.

Дальші доходженя показали, що товариш Романчука, той „пан Юзеф" називає ся Яков Кубащук і єсть рідним братом „пана капітана" та походить з якогось села під Калушем. Він служив при 9-ім, стрийскім, полку піхоти і втік з войска. На всіх трох єсть підозріне, що то они добули ся до каси уряду податкового в Калуши, звідки забрали 75.452 кор. готівкою а 22.455 кор. цінними паперами. Калуска жандармерия віднесла ся письменно до черновецкої поліциї, в котрім то письмі доказує, на чім основує своє підозріне. Внаслідок того виїхав сногди до Калуша один з черновецких аґентів поліцийних.

Поліция довідала ся, що Романчук і его товариші розкидали грішми мов половою. На весілю, котре допомогло до їх викритя, дав Романчук панні молодій в дарунку 200 кор. При якійсь нагоді в однім домі згубив Романчук полярес. Якась дівчина знайшла его і віддала єму. Тоді він засьміяв ся, дав їй 10 кор. і закпив собі з еї честности, кажучи, що в поляресі єсть 16.000 кор., а відтак отворив поляре і показав присутним цілу пачку банкнотів. В Чернівцях хотів він оженити ся з донькою якогось передміщанина, а що она була православна, то він намовив еї, щоби она перейшла на греко-католицкий обряд; в тій справі ходили навіть до місцевого гр.-кат. пароха.

Дальше сконстатувала поліция, що Романчук разом з Лукою Кубащуком купили в селі Раранчу під Сабаґурою на Буковині більше господарство сільске і заінтабулювали на імя Мариї Кубащук, жінки Луки. При арештованих знайдено крім наведених повисше предметів ще й золоті перстені, укриті в краватках. „Капітан" Лука був, здаєсь, найобачнійший і приготовлений на всяку евентуальність. Як стверджено, жінка его Мария була дня 21 лютого в старостві в Калуши і взяла для себе паспорт до Росиї.

Господарство, промисл і торговля.

ЦІНА ЗБІЖА у ЛЬВОВІ

дня 6 марта:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця . .	11·30	до	11·50
Жито . . .	10·30	до	10·50
Овес . . .	6·30	до	6·50
Ячмінь пашний .	6·70	до	7·20
Ячмінь броварний .	7·50	до	8·—
Ріпак . . .	—·—	до	—·—
Льнянка . . .	—·—	до	—·—
Горох до вареня .	8·50	до	10·—
Вика . . .	6·50	до	6·80
Бобик . . .	6·60	до	6·80
Гречка . . .	—·—	до	—·—
Кукурудза нова .	8·20	до	8·40
Хміль за 56 кільо .	—·—	до	—·—
Конюшина червона .	80·—	до	95·—
Конюшина біла .	35·—	до	50·—
Конюшина шведска .	80·—	до	95·—
Тимотка . . .	30·—	до	35·—

Телеґрами.

Відень 7 марта. Міністер рільництва Ебенгох занедужав на інфлюенцу і мусить повістати в ліжку.

Солунь 7 марта. Минувшого місяця мало що не зловлено болгарского проводиря санджацкого відділу, на котрого приказ убито Сарафова і Гарванова, але й сим разом удало ся єму втечи.

Париж 7 марта. (Аґ. Гав.). Доносять з Лісбони: Подана деякими ґазетами чутка о намірені одруженю короля Мануеля з княг. Вікториєю прускою, котра то чутка основує ся на маючій відбути ся гостині цісаря Вільгельма в Лісбоні, не єсть доси нічим оправдана.

Реджджо ді Калябрія 7 марта. Вчера о годині пів до 7 дало ся тут почути легке трясеня землі.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).